

Tuomas Kyrö

Hyvä jumala,

kuulun kirkkoon. Pidän hautausmaiden rauhas- ta, nautin kulttuuriperinnön hyvistä puolista, arvostan kirkon avustus- ja lastenhoitotoimintaa. Armo on kova juttu. Jeesus sellaisena kuin hänet on minulle esitetty, oli kova jätkä.

Lapseni on kastettu, maksan kirkollisveron ja tunnen viisaita pappeja. Ajattelevia, itsensä ja maailman suhdetta määrittäviä ihmisiä ei ole koskaan liikaa.

Minulle on kerrottu koulussa, rippileirillä ja Raamatussa viisain ja yksinkertaisin moraali- ja käytännönohje. Rakasta lähimmäistä niin kuin itseäsi. Tee muille niin kuin tahtoisit tehtävän itsellesi. Erittäin vaikeasti toteutettavissa mutta tärkeintä on yrittää.

Mutta, hyvä jumala, en usko Sinuun. En usko yhteenkään teistä jumalista. Pidän sinua ja uskontoa ihmisen omana keksintönä, ja juuri sillä tavoin ihminen on Sinun kuvasi.

Usko on lohtua. Helpotus sitä tietoa vastaan, että aikanaan jokainen meistä tulee teknisen käyttöikänsä päähän ja mitä ympäristöystävällisemmin maadumme, sitä parempi. Aivan samalla tavoin kuin pakenemme kuolemaa kuluttamalla, kauneusleikkauksilla tai jahtaamalla rahaa, me pakenemme sitä luomalla autuaan toiseuden, kuolemanjälkeisen elämän.

Ihmiselle on lähes mahdotonta hyväksyä omaa merkityksettömyyttään arjen saati iäisyyden mittakaavassa. Synnymme tänne vain käymään. Teemme tekemme tässä ja nyt, niiden seuraukset tapahtuvat tässä ja nyt. Sinä et meitä armahda tai rankaise, itse me sen teemme.

Hyvä jumala, Sinun huoneesi ja instituutiosi, kirkko, on kankea, kallis ja ajastaan jäänyt. Se hyväksytään samasta syystä kuin Yleisradio: meitimme, että ilman olisi vielä huonompi.

Mutta emmekö me tosiaankaan tukisi köyhiä, hoitaisi lapsia, tekisi hyviä ja huonoja televisio-ohjelmia ilman instituutioita? Tarvitseeko hyvä sisältö korskeat ja ylimitoitettut rakenteet? Emmekö pystyttäisi hiljaisia huoneita ja läheistemme muistopaikkoja ilman uskontunnustusta?

Ehdotan Sinulle, jota ei ole, että myönnämme lohdun tarpeemme ja siirrymme eteenpäin. Astumme kulttuurievoluution seuraavalle portaalle. Sinne missä ihminen ihan itse kantaa vastuun itsestään ja lähimmäisistään. Elää tämän yhden elämän enemmän hyvin kuin huonosti.

Kirkollisveron vastineeksi saan lastenhoitoa, rippileiritoimintaa ja isoäitini hyväksynnän. Kirkko myös vihkisi minut ja avopuolisoni avioliittoon Sinun silmiesi alla. Ajatus kauhistuttaa. Miksi mielikuvitusolennon valtuuttamana pappi siunaisi rakkauteni ja velvollisuudentunteeni?

Tätä taustaa vasten olen kummastellut miksi minulla on oikeus kirkkohäihin, mutta homoparilla ei. Rienaja voidaan vihkiä, mutta ei heitä joilla on oikea usko ja halu olla osa yhteisöä. Tolkutonta ja kestäväntöntä. Kumpi meistä kalvaa niin avioliittoinstituution kuin koko kirkon pelkäksi kuoreksi? Kumpi säilyttäisi, uudistaisi ja toisi kirkon toimintaan uutta verta ja lihaa?

Tervakoskella 11.11.2010

Tuomas Kyrö